

[Hartel.]

Jeg forstaaer det her foreliggende Lovforslag som gaaende ud fra den Betragtning, at man ikke i denne Situation kan opnaa alt, hvad man ønsker. Man kan ikke opnaa Idealet, og saa maa man slaa sig til Taals med noget mindre ud fra det gamle Princip, at naar man ikke kan faa den, man elsker, maa man nu engang affinde sig med at elske den, man faar.

Men vi maa jo se, om vi i det hele taget faar noget i denne Forbindelse, efter det som er sagt — ikke saa meget fra Ministerens Side, hans Udtalelser var jo ret velvillige og forstaaende, men de Udtalelser, som er fremkommet fra de to ærede Ordførere for Regeringspartierne var meget afvisende. Det maa saa senere vise sig, hvem der har det afgørende Ord i denne Forbindelse, Ministeren eller Ordførerne.

Det kan jo ikke nægtes, at den faste Beskatning i den Periode, der ligger mellem Aarene 1913—14 og 1936—37, er undergaaet en Tredobling. Der kan i Virkeligheden ikke mere tales om nogen fast Skat; det er et Misbrug af Ordet fast og ogsaa en Uret mod de paagældende Skatteydere. Det, som maa tilstræbes, er en Fastlæggelse af en bestemt Promille paa al Ejendoms-skyld eller paa den Værdi, der fremkommer, naar de egentlige Avlsbygninger udgaar af Skatteberegningen. Ydelsen vil da kun blive svingende, eftersom Vurderingen stiger eller falder, og Stigen og Falden vil i Almindelighed ske i Kontakt med Ejendommens Afkastning, og som Følge af dette vil Udsvingene ikke føles som nogen særlig Byrde af Landbruget.

Dette Princip har i det store og hele været gældende for Beskatningen af fast Ejendom til Staten. Men det er Beskatningen til Amts- og Sognekommunerne, det er galt med, og jeg kan slutte mig til den højtærede Ministers Betragtning, at det først og fremmest er i Henseende til Beskatningen til Kommunerne, det er vanskeligt, fordi man har den Ligningsmetode, at man siger: i een Kommune skal 60 pCt. lignedes paa fast Ejendom og 40 pCt. paa Indtægten, og i en anden Kommune skal Forholdet være henholdsvis 80 og 20 pCt., og naar Skattebehovet stiger Aar for Aar, maa den faste Beskatning ogsaa stige meget væsentligt og helt fjerne sig fra det, som maa være den teoretisk rigtige Anvendelse af en fast Beskatning.

Det er derfor, det er af overordentlig Værdi at faa en Fastlæggelse af de Promiller, hvormed den faste Skat i Kommunerne skal udskrives. Hvis et Resumé af

Indenrigsministerens Udtalelser ved Københavns Amts Landboforenings Møde den 19. Januar er rigtigt, saa skulde der være Mulighed for, at disse Spørgsmaal blev taget op i Ministeriet inden for en nærmere Fremtid. Indenrigsministeren udtalte dér, stadig Referatets Rigtighed forudsat, at Landbruget maatte samle sig om følgende Krav: For det første større Ensartethed i Vurderingerne; for det andet ingen Skat paa Bygninger, der tjener Produktionen; for det tredje lige Skat paa lige Jord i Forhold til Byerne. Alt dette lyder godt. Der mangler blot en Tilføjelse om; at det, man ved Siden af dette skal tilstræbe, er en virkelig Fastlæggelse af de Promiller, hvorefter Skatten skal udskrives. Det maa ogsaa betænkes. Og naar man i Sognekommunerne har Adgang til at lægge saa stor en Del af Skattebehovet over paa den faste Ejendom, opstaaer der ikke for de Skatteydere i Kommunen, der ikke rammes heraf, den Interesse i en sparsommelig Husholdning, som vilde findes, om enhver bidrog til den kommunale Husholdning efter sin skattemæssige Evne. Det er et Moment, som ofte overses i denne Forbindelse.

Man tænker heller ikke paa dette, at al fast Skat ligesom Skat i Almindelighed, kun kan udredes af Indtægten. Et Objekt som en Gaard har ingen anden Mulighed for at betale ej heller sin faste Skat end de Indtægter, som Gaarden afkaster. Naar Gaarden ingenting afkaster og Skatten dog bliver opretholdt i sin fulde Højde, kan Skatten kun udredes enten ved Forbrug af Formue eller, hvis ingen Formue findes, da ved Gældsstiftelse. Det er et af de Punkter, hvorpaa den faste Beskatning adskiller sig væsentligt fra den øvrige Beskatning, idet der dog ved den øvrige Beskatning altid er en Indtægt at tage Skatten af.

Netop denne Udvikling, som jeg her omtaler, har bl. a. ført til det Formuetab paa dansk Landbrug paa 1 750 Mill. Kr., som har fundet Sted i Løbet af de sidste 10 Aar. Man har gennem Tiderne anvendt forskellige Argumenter mod ethvert Forsøg paa at lette den faste Beskatning. Særlig har man henvist til dette, at enhver varig Lettelse øjeblikkelig vilde blive kapitaliseret, og til dette, at faste Skatter er gode, fordi de fremmer Produktionen. Med Hensyn til det første Argument mener jeg, at Landbruget netop under Hensyn til det Formuetab, jeg anførte, vil have langt igen, inden det gennem en Lettelse af den faste Beskatning naar til at have faaet blot nogen Erstatning for det Formuetab, de